

Phần 3

Chương 11 Gió Cuốn Mây Tan

Đàm Cản vừa trở lại phòng ngủ, xuống tầng hầm không thấy Hiểu Vân đâu, lúc chuẩn bị ra ngoài tìm người, cửa phòng liền bị Vương Triều Mã Hán thô lỗ đá văng.

“Người chính là Đàm Cản?”

Đàm Cản sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, Vương Triều Mã Hán hai người lập tức xông lên, Đàm Cản tuy có chút quyền cước công phu, như chung quy không thể địch lại giáo úy Khai Phong phủ, Vương Triều Mã Hán bọn họ đã từng tham gia thi võ cử, khảo nghiệm từ trên xuống, trăm dặm mới tìm được một, không phải loại người ai cũng có thể ứng phó. Lần này không tới ba chiêu đã chế phục được Đàm Cản, trói hắn thật chặt.

Hiểu Vân tránh ở trong tủ đồ thấy tình hình đã ổn, lập tức từ ngăn tủ chui ra.

Wương Triều Mã Hán vừa nhìn thấy đều sững sốt, “Hiểu Vân cô nương sao lại ở đây?”

“Ta ở đây chờ Đàm Cản bị bắt.” Nói xong bước đến trước mặt Đàm Cản, lạnh lùng nhìn hắn một cái. Sau đó quay sang Vương Triều bọn họ, chỉ chỉ khuôn mặt sưng đỏ của mình:

“Hai vị đại nhân xem, mặt Hiểu Vân bị hấn đánh thành như vậy, còn nữa, tay chân ta đều bị hấn dùng xích trói lại, hấn dùng cách này khi dễ một thiếu nữ như ta... Hai vị đại nhân không cho ta trả thù hấn sao?”

Hai người sững sốt, thiếu chút nữa bị hù sợ, liếc nhìn nhau rồi tự chuyển bước sang bên: “Hiểu Vân cô nương xin cứ tự nhiên.”

Thấy hai người phối hợp, Hiểu Vân không khách khí một cước đá vào xương đùi của Đàm Cản, hấn lão đảo một chút liền quỳ trên mặt đất.

Đàm Cản hung hăng trừng Hiểu Vân, tựa hồ tròng mắt cũng rớt ra ngoài: “Người dám!”

Hiểu Vân hừ lạnh một tiếng, nghĩ người hiện tại ở trong tay ta, ta có cái gì không dám, cho dù người trừng tới bay mất ra khỏi cửa sổ cũng vô dụng.

“Đàm Cản, người làm ra những chuyện táng tận lương tâm, đến chỗ Bao đại nhân, đại nhân tất nhiên sẽ trừng phạt xứng đáng. Có điều, trước đó, ta muốn vì những nữ tử kia, vì bản thân ta, đòi lại chút công đạo.” Nói xong, liền giơ cao tay phải, lại bị Vương Triều giữ lại.

Vương Triều mím môi, thấp giọng nói: “Không nhọc Hiểu Vân cô nương động thủ, để ta.”

Hiểu Vân nghĩ một chút, liền thu tay đứng sang một bên. “Cũng được, sức ta quá nhỏ, đánh hắn không đau còn làm mình bị thương. Vương đại nhân, ta làm chứng cho các ngài, Đàm Cận chống cự, các ngài bắt đắ dĩ mới đánh hắn thành như vậy.”

Vương Triều giương khóe miệng, nhẹ nhàng cười, sau đó nâng tay lên, bàn tay to lớn ba ba đập xuống khuôn mặt đầy thịt của Đàm Cận, chỗ bị đánh lập tức đỏ lên, Hiểu Vân đứng nhìn tâm trạng rất sáng khoái.

“Cận nhi, là ai đánh con?” Đàm trang chủ nhìn con trai đau lòng không thôi.

Đàm Cận không nói được một lời, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hiểu Vân, Hiểu Vân cũng không lảng tránh, thoải mái cho hắn trừng.

Triển Chiêu trong lòng nghi hoặc nhưng không nói ra, chỉ bước lên nói: “Đàm thiếu gia, thật lẽ.” Nói xong động thủ trên người hắn tìm kiếm, quả nhiên bên hông hắn tìm được một chùm chìa khóa, Đàm trang chủ thấy Triển Chiêu cầm khóa mở cửa phòng lớn, trước mặt bao người, cho dù ông ta không muốn thừa nhận, nhưng chuyện con hắn tham dự vào vụ án này là chuyện thật hơn cả thật. Nhưng mà trong lòng vẫn không thể tin được, đưa con trước đây luôn hiểu biết lễ nghĩa, vậy mà làm ra loại chuyện này.

Cửa lớn mở rộng, Hiểu Vân chạy lên trước. Bên trong nằm hoặc ngồi hơn mười người, đều là tay chân bị trói không thể cử động, trong miệng bị nhét khăn không thể nói, quần áo xộc xệch, hình dung tiêu tụy, thấy cửa mở, hai mắt họ nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu và nàng đang đứng ở cửa, trong ánh mắt kia có chờ đợi, có bối rối, khiến ai nhìn cũng đau lòng.

“Tại hạ là Khai Phong phủ Triển Chiêu, phụng mệnh Bao đại nhân đến giải cứu các vị cô nương, mời các vị cô nương theo Triển về Khai Phong phủ, đến lúc đó Bao đại nhân thăng đường thẩm vấn, còn cần các vị làm nhân chứng.” Nói xong tiến lên cởi dây trói trên người các nàng. Những người đó nghe xong đều cuống quýt gật đầu, nức nở một hồi.

Hiểu Vân nhanh chóng tìm được Tiểu Thúy, mấy bước đã chạy tới nơi, vội vã cởi bỏ khăn bịt miệng rồi ôm lấy cổ nàng.

“Thúy nhi, em thế nào, có việc gì không?”

Tiểu Thúy thấy Hiểu Vân, kích động muốn khóc ầm lên, nhưng nức không thành tiếng, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Dây thừng trói tay chân buộc rất chặt, Hiểu Vân nhất thời không cởi được, càng cởi càng tức giận, liền buông tay không cởi nữa, từ trong phòng xông ra tới trước mặt Đàm Cận, tay giơ lên giáng cho hắn một cái tát. Âm thanh thanh thúy vang dội, khiến mọi người kinh ngạc.

Đàm trang chủ bắt khả tư nghị nhìn nữ tử hai mắt bốc hỏa ôm hận, trong nhất thời quên cả nói, một lúc sau mới phản ứng được.

“Dã nha đầu từ đâu tới, sao dám ở chỗ lão phu tác quái?”

Hiểu Vân quay đầu lạnh lùng nhìn ông ta, “Tác quái? Việc ta làm gọi là tác quái, vậy việc con người làm gọi là gì? Hấn đối xử như vậy với những nữ tử vô tội, có phải là không bằng cảm thú không? Ta chẳng qua tát hấn một cái thôi, những thứ hấn gây ra chỉ một cái tát này có thể bù lại được sao? Người đi nhìn những nữ hài tử kia đi, xem đứa con người nuôi dưỡng làm ra chuyện tốt gì!”

Đàm trang chủ bị một tiểu cô nương như nàng quở trách, mặt mũi mất hết cả, nhưng không tìm được lý do phản bác, chỉ có thể tức giận tới nghẹn đỏ mặt, quay đầu không nhìn nàng.

Lúc này Vương Triều đã cởi dây thừng trên người Tiểu Thúy, đỡ nàng ra ngoài. Hiểu Vân hốt mất hồng hồng, thấy bộ dáng lúc này của Tiểu Thúy đột nhiên không dám nhìn. Đều là nàng hại cô ấy, đều là do nàng!

“Tiểu thư.” Tiểu Thúy đứng trước mặt Hiểu Vân thấp giọng gọi.

Hiểu Vân cúi đầu, nước mắt lập tức rơi xuống. “Thúy nhi, là ta có lỗi với em.”

Tiểu Thúy lại nở nụ cười, nhẹ nhàng kéo tay Hiểu Vân, “Tiểu thư, nói thế là sao chứ. Tiểu thư chẳng phải đến cứu Tiểu Thúy sao. Mấy ngày không gặp Tiểu Thúy, tiểu thư không nhìn Tiểu Thúy nữa sao?”

Hiểu Vân cuối cùng cũng ngẩng đầu, thấy ánh mắt Tiểu Thúy trong suốt, nụ cười nhợt nhạt, không hề có oán hận, chỉ có ôn nhu.

“Thúy nhi...”

“Tiểu thư, Tiểu Thúy không sao.”

“Thúy nhi...” Hiểu Vân ôm cổ Tiểu Thúy khóc lớn.

Triển Chiêu dẫn theo chúng nha dịch Khai Phong phủ áp giải bốn nghi phạm cùng các thiếu nữ chậm rãi trở về phủ Khai Phong. Lúc này đã là nửa đêm, trăng sáng trên trời, dân chúng đã đi vào giấc mộng, chỉ có phủ Khai Phong vẫn đèn đuốc sáng trưng, vô cùng bận rộn.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách vẫn chờ ở thư phòng, nghe ngoài cửa nha môn có động tĩnh, liền biết Triển Chiêu bọn họ đã trở về. Một lát sau, quả nhiên thấy Triển Chiêu bước vào thư phòng, ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân: “Đại nhân, thuộc hạ không nhục sứ mệnh, đã đem phạm nhân về quy án, hiện đang giam trong nhà lao, mười bốn thiếu nữ được giải cứu đã an bài ở tây sương phòng nghỉ tạm.”

Bao đại nhân nghe xong, khẽ gật đầu cười nói, “Tốt, Triển hộ vệ làm việc, bản phủ yên tâm.”

“Đại nhân có thể yên tâm đi dùng bữa rồi. Để thuộc hạ gọi phòng bếp hâm nóng đồ ăn đưa lên cho đại nhân.” Công Tôn Sách nói xong, xoay người sắp đi, lại dừng lại quay đầu hỏi: “Hiệu Vân cùng Tiểu Thụy đâu?”

“Các nàng đã về nam viện rồi.”

Công Tôn Sách nghe xong mới gật đầu rời khỏi thư phòng.

Hôm sau, Khai Phong phủ thăng đường thẩm án thiếu nữ mất tích, đáng tiếc hôm ấy Hiệu Vân ngủ quá say, không thể lên công đường, chính mắt thấy thủ phạm đèn tội. Kẻ gây án tổng cộng tám người: Đàm Cận, Mã Phong, hai gia đình Đàm gia, còn có bốn người khác lấy bạc của Đàm Cận, giúp Đàm Cận dụ dỗ nữ tử.

Chủ mưu Đàm Cận bị phán tội bắt người cướp của, giam cầm, khi nhục nữ tử, bị tử hình, qua mùa thu xử quyết. Mã Phong bị giam ba mươi năm, hai gã gia đình sung quân, bốn người còn lại phán đi đày mười năm.

Tuy Đàm gia giàu có, nhưng cho dù khuynh gia bại sản, chỉ cần là Bao đại nhân, sẽ không có cách nào giúp Đàm Cận không bị xử quyết, huống chi án này đến Hoàng thượng cũng hỏi tới, ai dám làm bậy chứ? Tới đây, án thiếu nữ mất tích coi như kết thúc.

Sau này, Khai Phong phủ xuất ra một ít ngân lượng bồi thường thiệt hại cho các thiếu nữ và gia đình rồi đưa họ về nhà. Vì án này, dân chúng phủ Khai Phong lại thêm một đề tài trà dư tửu hậu. Danh tiếng của Bao thanh thiên cùng khả năng phá án thần tốc lại cao hơn một bậc, lại thêm Triển Chiêu kia, bởi vì anh hùng cứu mỹ nhân, cũng được dân chúng kể qua kể lại, phỏng chừng các cô nương phủ Khai Phong lại càng thêm ái mộ.

Về kỳ hạn ba ngày của Hoàng đế, phủ Khai Phong phá án trong vòng hai ngày, Hoàng đế tất nhiên mười phần vui vẻ, nhưng Bàng thái sư lại trong lòng vừa thất vọng vừa tức giận. Thất vọng vì không thể thành công bỏ đá xuống giếng, tức giận là, trong số các thiếu nữ được giải cứu, vậy mà có một người là con riêng của hắn, chính là thiếu nữ tối hôm đó Hiệu Vân nhìn thấy. Nhưng hắn lại không chút nào cảm kích, nét mặt già nua của hắn vào lúc này lại xanh đỏ một hồi.

Về phân động cơ gây án của Đàm Cận, Công Tôn Sách nói là: muốn giam cầm các thiếu nữ để thỏa mãn thú vui dâm loạn. Đây là cách nói văn nhã, theo lời Đàm Cận nói với Hiệu Vân đêm đó, cùng với những thứ nàng thấy được trong phòng kín của hắn, không khó suy đoán hắn không phải người bình thường, thậm chí biến thái, tâm lý vặn vẹo, mới lập tức bắt nhiều người như thế.

Với lại việc mà Hiệu Vân “nghe nói” kia: “Thời kỳ Bắc Tống, nếu có nam nữ ở hội đèn lồng nhìn trúng nhau, có thể kết bạn du ngoạn, hai ba ngày không trở về”, chuyện này quả thật có, nhưng không gặp nhiều. Mà ở Tống triều, cho dù dân phong cởi mở, nhưng mọi người trước mắt người khác luôn tuân theo

phép tắc, không vượt quá mức. Hôm ấy Hiểu Vân giữa phố xá đông đúc thấy người ta “Ôm nhau thân thiết, kết bạn cùng đi”, hoàn toàn là do tác dụng của mỹ hương khiến nữ tử tâm trí mơ hồ, bị kẻ khác kéo đi mà không biết.

Có điều, Tiểu Thúy là ngoại lệ. Nàng hoàn toàn là bị xui xẻo, giống như Hiểu Vân, không cẩn thận thấy người ta làm chuyện xấu, nhưng nàng không may mắn chạy trốn được, bị người ta phát hiện, trực tiếp bị đánh ngất mang đi. Cho nên sau này Đàm Căn căn bản không tìm nàng gây phiền toái.

Vụ án cuối cùng được giải quyết, tuy nói “trinh tiết” của những nữ tử này được bảo vệ, nhưng nhiều ngày bị hoảng hốt cũng để lại bóng ma ám ảnh, chỉ có thể từ từ quên đi, hoặc có lẽ có người cả đời cũng chẳng thể tiêu tan.

Chương 12

Nói Lời Thật Lòng

Nhìn bát thuốc đen tuyền trước mặt, Hiểu Vân thật bất đắc dĩ, nàng lại bị bệnh, hoặc là nói, nàng tiếp tục bệnh. Tính ngày tháng, tới đây hơn một tháng rồi, hình như không có mấy ngày không phải uống thuốc. Nhắm mắt lại, ngừng thở, Hiểu Vân uống sạch một hơi hết bát thuốc. Hương vị đắng nóng nhanh chóng tản ra trong miệng, trôi qua yết hầu, mãi cho tới tận xuống dạ dày, mà nhẹn không được nhú lại.

Công Tôn Sách thấy vậy, nở nụ cười nhàn nhạt, “Thuốc đắng dã tật.” Sau đó thu lại bát thuốc.

Nhìn “phụ thân” hiền lành trước mặt, Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy vô hạn ám áp trong lòng, thật giống như nhìn thấy cha ruột của mình. Nhưng mà, lại nhẹn không được khổ sở, ông ấy không phải cha của nàng, nàng cũng không phải con gái của ông ấy.

“Cha...” Nàng rất ít chủ động gọi ông, bởi vì rất ngại.

“Ừ?” Công Tôn Sách quay đầu nhìn, thấy nàng không nói gì, lại ngồi xuống bên giường nhìn nàng.

“Con...” Kỳ thật con không phải con gái của ngài, lời nói đã tới miệng, lại nuốt trở về. Nàng không đành lòng. Có vài lần nàng muốn nói cho ông biết, nàng không phải con gái của ông, mà chỉ là một u hồn ký sinh trong thân thể nàng ấy. Nhưng mỗi lần nói ra tới miệng, lại khó cất thành lời. Nàng sợ ông phải chịu đả kích khi biết con gái đã chết, nàng sợ ông không thể chấp nhận vì con gái không phải con gái của ông.

Nhưng mà, Công Tôn Sách là người thông minh, ông sao lại không cảm nhận được sự khác thường của nàng? Có lẽ, ông có biết một chút, nhưng từ đầu tới giờ đều không nói ra điều gì, hỏi điều gì, trước sau vẫn đối xử với nàng như con gái.

Công Tôn Sách thấy nàng muốn nói lại thôi, trong lòng thầm hiểu nàng muốn nói gì.

“Con có chuyện muốn nói cùng ta, đúng không?” Ông nhìn nàng chân thành, nhẹ giọng hỏi.

Hiểu Vân cúi đầu, ánh mắt của ông khiến nàng bất an, hai tay không tự chủ được vuốt vuốt tóc mai, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu lên. Nàng muốn là một người thành thật đơn thuần, cho dù ở xã hội hiện đại luôn vì vậy mà chịu thiệt, nhưng nàng vẫn không muốn gạt người, hiện tại cũng vậy.

“Công Tôn tiên sinh...”

Công Tôn Sách sững sốt, nhưng không có nhiều kinh ngạc, xoay người nhìn ra bên ngoài, thấp giọng chậm rãi nói: “Người quả nhiên không phải Hiểu Vân.”

Thì ra, cả hai người đều không muốn đối mặt với sự thật.

Hiểu Vân nhẹ nhàng gật đầu, “Công Tôn tiên sinh, thật xin lỗi, tôi không biết vì sao lại nhập vào thân thể con gái ngài. Tôi nhớ rõ mình đang ngủ ở nhà, lúc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong quan tài. Sau đó tôi mới nhận ra, thân thể này không phải thân thể của tôi, tôi luôn nghĩ, không chừng một ngày tôi tỉnh lại, mọi chuyện sẽ khôi phục bình thường, cho nên, tôi không nói với tiên sinh, hơn nữa... Tôi cũng sợ, sợ tiên sinh không thể tiếp nhận chuyện này.”

Hiểu Vân nói xong, Công Tôn Sách trầm mặc một hồi lâu mới quay đầu nhìn nàng.

“Người nói đi, người tên gì?”

“Tôi... tôi cũng tên là Hiểu Vân, có điều tôi họ Đinh, cũng thật kỳ quái, ngoại hình của tôi và con gái của tiên sinh thật ra rất giống nhau.”

“Vậy sao?” Công Tôn Sách ngẩn ngơ, “có lẽ, đây là duyên phận, là sự an bài của số mệnh rồi.”

“Nhà của người ở đâu? Nếu tìm được nhà người, có lẽ chúng ta có thể tìm được đáp án.”

Nàng cũng muốn về nhà, nhưng nàng biết, chỉ bằng sức người không thể nào làm được.

“Nhà của tôi, nhà của tôi ở một nơi tên gọi là Trung Quốc, tiên sinh biết không?” Nàng cố ý che giấu chuyện nàng tới từ một ngàn năm sau, nàng luôn cảm thấy chuyện này tuyệt đối không thể nói ra.

“Trung Quốc? Chưa bao giờ nghe nói tới. Có lẽ là một tiểu quốc cách xa Tống thổ, không lui tới với chúng ta.”

Hiểu Vân cười, “Có lẽ vậy.”

“Ta sẽ nhờ người thử xem có thể tìm được nơi đó không. Sau này người có tính toán gì?”

Hiểu Vân mờ mịt lắc đầu, nàng thật sự chưa nghĩ tới.

“Nếu không có dự tính gì thì ở lại đây. Người là một nữ tử đơn độc, muốn sống ở bên ngoài cũng không được, không bằng ở lại đây, cơm áo không lo.” Công Tôn Sách nói vậy, ánh mắt nhìn Hiểu Vân lại có chút mơ hồ, tựa như thông qua nàng nhìn con gái của mình.

Ánh mắt cô độc kia, khiến Hiểu Vân vô cùng khổ sở. Tình cảnh này khác gì ông ấy trung niên để tang con gái.

“Công Tôn tiên sinh...” Nếu tiên sinh không chê, cứ coi tôi là con gái của ngài cũng được. Những lời này nàng không thể nói ra, sợ rằng quá mức đường đột.

Công Tôn Sách lúc này lại nở nụ cười, cười đến thật chua xót:

“Việc này không thể để người ngoài biết được, trước mặt người ngoài, người vẫn phải gọi ta một tiếng cha, nào có con gái gọi phụ thân mình là tiên sinh chứ.”

Hiểu Vân cũng cười, gật đầu đồng ý.

“Vậy người nghỉ ngơi đi.” Nói xong liền đứng dậy định đi.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng gầy yếu của ông, nhẹ giọng nói: “Cha, đi thong thả.”

Công Tôn Sách dừng chân một chút, nhưng không quay lại, chỉ gật đầu rồi rời khỏi phòng.

Ngoài phòng gió lạnh từng cơn, khuôn mặt ướn sững kia, chốc lát sau đã khô vì gió thổi.

“Công Tôn tiên sinh, thật như vậy sao? Hiểu Vân kia...” Bao đại nhân kinh ngạc nhìn Công Tôn Sách, tuy tin tưởng lời ông không phải là giả, nhưng chuyện này thật khó tưởng tượng, thật sự là khó tin nổi trên đời này lại có chuyện mượn xác hoàn hồn!

Công Tôn Sách gật đầu, cười khổ. “Chuyện hiếm thấy trên thế gian, lại bị đệ tử gặp phải, đệ tử... Thật không hiểu là tam sinh hữu hạnh, hay nghiệp chướng kiếp trước đây!”

“Công Tôn tiên sinh.” Bao đại nhân từ chối cho ý kiến, thở dài lắc đầu nói: “Công Tôn tiên sinh vì sao không đổi góc nhìn sự việc, chắc gì đã là chuyện xấu!”

“Đại nhân sao lại nói như vậy?”

“Công Tôn tiên sinh còn nhớ rõ tình hình lúc nàng đi vào thư phòng ngày ấy không? Bản phủ nhớ rất rõ, hôm ấy nàng...”

“Đại nhân, Hiểu Vân có một kế, không chừng có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án.” Hiểu Vân nhìn Bao đại nhân nói.

Bao đại nhân thoáng ngần ra, “Hiểu Vân có kế sách gì, không ngại nói ra xem.”

“Lấy Hiểu Vân làm môi, dẫn rắn ra khỏi hang.”

Hiểu Vân nói rất bình tĩnh, nhưng người nghe đều cả kinh.

“Hiểu Vân con...!” Công Tôn Sách không dám tin nhìn nàng, Triển Chiêu cũng nhìn theo.

Bao đại nhân nghiêm mặt, trầm giọng nói: “Không thể, bản phủ sẽ không cho người đi mạo hiểm như vậy. Việc này, người không thể nói tiếp, đi ra ngoài đi.” Nói xong liền phát tay.

“Đại nhân!” Hiểu Vân không vì vậy mà từ bỏ: “Đại nhân hãy nghe Hiểu Vân nói vài câu rồi hãy buộc Hiểu Vân đi cũng không muộn.”

Bao đại nhân nhìn ánh mắt kiên nghị của nàng, nghĩ một chút rồi gật đầu.

“Đại nhân, Hiểu Vân tuy là nữ tử, nhưng là biết quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách; tuy Hiểu Vân còn nhỏ tuổi, nhưng nếu có thể giúp đỡ người khác, lại không dám làm là bất nghĩa. Việc này liên quan tới chức quan của đại nhân, Hiểu Vân sao có thể không vội? Hiểu Vân không phải lo lắng cho tiền đồ của đại nhân, mà là lo lắng dân chúng Khai Phong, thậm chí là dân chúng Đại Tống mất đi một vị quan tốt như đại nhân, một mảnh thanh thiên trên đầu họ còn có thể xanh được mấy phần? Nếu chúng ta trì hoãn phá án một ngày, những nữ tử kia sẽ phải chịu thêm bao nhiêu đau khổ? Mỗi khi nghĩ đến Tiểu Thúy có thể đang bị tra tấn, Hiểu Vân đều đứng ngồi không yên, hận không thể chịu thay nàng.”

“Đại nhân, Hiểu Vân cũng không phải nhất thời xúc động, mà là suy nghĩ rất kỹ, cân nhắc nhiều lần mới ra quyết định này. Hiểu Vân lấy thân làm môi, có lẽ có chút mạo hiểm, nhưng tôi tin tưởng có Triển đại nhân ở đây, tất nhiên sẽ hữu kinh vô hiểm. Nếu vì chuyện này mà chịu chút thương tích, nhưng có thể cứu được những nữ tử kia sớm một ngày, có thể giúp đại nhân sớm ngày phá án, không cho gian kế của tiểu nhân thành công, Hiểu Vân có sao không làm?”

“Hiểu Vân đã nói hết lời, xin đại nhân... xin đại nhân định đoạt!”

Khẳng khái trình bày một phen, ngay cả Hiểu Vân cũng thấy kinh ngạc, không ngờ mình lại có tài ăn nói như vậy, lại còn nói một hơi không dừng! Đến nàng còn bị cảm động, nếu Bao đại nhân còn không đồng ý, vậy nàng chẳng còn lời nào để nói. Nàng luôn cảm thấy, Bao đại nhân không giống như trong sách kể.

Trong thư phòng rất im lặng. Bao đại nhân lẳng lẳng nhìn Hiểu Vân, lúc này nàng đang cúi đầu, hai tay nắm vào nhau, im lặng, không biết đang nghĩ gì. Triển Chiêu cùng Công Tôn Sách cũng nhìn nàng, vẻ mặt khiếp sợ, giống như đang nghĩ tới những lời nàng vừa nói.

Qua hồi lâu, Bao đại nhân mới chậm rãi nói một câu:

“Một khi đã như vậy, cứ theo kế của Hiểu Vân đi.”

Hiểu Vân cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, hơi nở nụ cười.

“Có điều, nhất định phải hành động thận trọng, không thể lỗ mãng.” Bao đại nhân dặn dò, sau đó chuyển sang Triển Chiêu: “Triển hộ vệ, cần phải bảo vệ Hiểu Vân an toàn.”

“Vâng, đại nhân.” Triển Chiêu cao giọng đáp.

“Ngày ấy, ngay cả bản phủ còn nảy sinh kính ý với nàng, một tiểu nữ tử mà có trí tuệ như vậy, không thể không khiến người ta bội phục.” Nhớ lại tình hình ngày ấy, Bao đại nhân cảm khái vô hạn: “Có lẽ Đinh Hiểu Vân kia không phải một nữ tử bình thường!”

Công Tôn Sách gật đầu, “Nữ tử như vậy, tất nhiên không có nhiều.”

“Công Tôn tiên sinh, nói trở lại, Hiểu Vân vốn dĩ đã nhập liệm chuẩn bị hạ táng, hiện tại người còn ở trước mặt, hơn nữa là một nữ tử nhân hậu, Công Tôn tiên sinh cứ coi nàng là một đứa con gái khác đi. Công Tôn tiên sinh, người thấy thế nào?” Bao đại nhân đi tới, vỗ nhẹ bả vai Công Tôn Sách an ủi.

Công Tôn Sách sững sốt, không khỏi run lên trong lòng. Có lẽ Bao đại nhân nói có lý, nhưng mà... nhưng mà, mặc dù vẫn thân hình kia, nhưng dù sao vẫn không phải nữ nhi của ông! Có lẽ ông nên suy nghĩ lại theo phương diện khác. Nghĩ lại vừa rồi ra cửa, một tiếng “cha” kia của nàng, ông nghe được thật tình trong đó, so với sự miễn cưỡng mấy ngày trước ám áp hơn vạn lần. Lúc nàng gọi ông, giống như ông gặp lại Hiểu Vân, giống như nàng còn sống vậy.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Sách trong lòng đau xót, giống như kim châm.

Thôi thôi, chuyện đã như vậy, biết phải làm sao? Có lẽ là thiên ý, ông trời đã an bài mọi chuyện, ông làm sao có thể tranh với trời?

Chương 13

Bao Công Thật Giả, Đệ Nhất Thang Bao

Qua đợt này, ngày tháng của Hiểu Vân trôi qua thật thanh nhàn. Cả ngày chỉ ngồi trong viện phơi nắng, ngẫu nhiên gọi Tiểu Thúy làm điểm tâm, hoặc tới thư phòng Công Tôn Sách tìm ít sách để đọc giết thời gian. Có một lần quá nhàm chán, Tiểu Thúy đề nghị nàng thêu hoa, nàng lắc đầu như trống bỏi, đối với sở thích tinh tế này, xin miễn cho kẻ bắt tài là nàng. Sau đó dứt khoát tập yoga, thuận tiện kéo theo Tiểu Thúy cùng tập.

Có điều, nửa đời trước bận rộn, những ngày thanh nhàn thế này kéo dài quá lâu, thật sự là buồn đến hốt hoảng. Ban đầu ở hiện đại, chỉ có thời điểm nghỉ

đông được nghỉ ngơi dài nhất là mười ngày, chưa từng giống như bây giờ, đã không làm gì gần nửa tháng, bảo nàng làm sao chịu được.

Hiểu Vân nhàm chán nhìn mưa ngoài cửa sổ một hồi lâu, đột nhiên xoay người nói với Tiểu Thúy đang thêu khăn tay cho nàng:

“Thúy nhi, hôm nay ta thèm ăn quá, muốn ăn thứ gì đó đặc biệt.”

Tiểu Thúy buông việc trong tay nhìn nàng: “Tiểu thư muốn ăn cái gì, Tiểu Thúy đi làm.”

“Hôm nay chúng ta đổi vai, ta làm cho em ăn nhé?”

“Tiểu thư làm cho em ăn?” Tiểu Thúy trợn mắt nhìn nàng, bộ dáng không tin nổi.

Hiểu Vân cười không ngừng, em đừng có coi thường ta, đảm bảo sẽ ăn không muốn dừng.

Giờ Thân chưa tới, đầu bếp phủ Khai Phong còn chưa bắt đầu nấu nướng, trong phòng bếp trống không, vừa đúng lúc cho Hiểu Vân thể hiện tay nghề.

Tim quanh một hồi, cũng may nguyên liệu trong bếp coi như đầy đủ, những thứ nàng muốn cơ bản đều có, chỉ thiếu mỗi cua, có điều có thể thay thế bằng tôm.

Đầu tiên đem thịt chân giò và tôm băm nhuyễn làm nhân bánh, bỏ vào bát lớn, bỏ thêm lòng trắng trứng, nước tương, rượu gia vị, gừng, muối, đường trắng. Sau đó bỏ thêm hai chén nước rồi trộn đều, cuối cùng cho vào một ít dầu vừng rồi để sang một bên chờ dùng sau. Đổ bột mì vào trong chậu, cho trước một ít nước và trộn đều lên, tiếp tục cho nước vào cho tới khi bột hòa thành một khối không cứng không mềm. Tiếp theo đem khối bột đó ra khỏi chậu đặt lên thớt, nhồi thêm vài lần, sau đó chia ra thành từng nắm, cán thành lát mỏng lớn nhỏ đều nhau, bỏ vào một lượng nhân bánh vừa đủ rồi gói lại tạo đủ mười chín nếp gấp.

“Một cái hai cái ba cái bốn...” Tiểu Thúy đếm từng chiếc bánh đang nằm ngay ngắn trong lòng hấp, “tiểu thư, đã có tám mươi cái rồi.”

“Ừ, còn một cái cuối, tổng cộng là tám mươi một!” Con số này tốt, nàng thích. Bỏ chiếc bánh bao cuối cùng vào lòng hấp, sau đó thổi lửa bắt đầu đun.

“Thúy nhi, phải giữ lửa thật lớn đấy.”

“Đã biết, tiểu thư!” Thúy nhi vừa đáp vừa thêm củi vào bếp, không ngừng quạt lửa cháy lớn dần, chiếu đỏ rực một góc tường. Trong nhất thời, bên trong nhà bếp khói trắng lượn lờ, hơi nóng bốc lên, chốc lát sau đã có một mùi hương nhẹ nhẹ tỏa ra.

“Tiểu thư, thơm quá.” Tiểu Thúy hít hà.

“Tất nhiên.” Hiểu Vân đắc ý cười nói. “Mau lên mau lên, đến lúc rồi.”

Nói xong liền hợp sức cùng Tiểu Thúy, mang ba cái lồng hấp lớn từ trên bếp dỡ xuống: “Đun chín quá cũng không tốt.”

Mở nắp lồng hấp, một luồng nhiệt đặc như đám mây hình nấm bay lên. Sau đó lộ ra một đám bánh bao trong suốt căng mọng nằm trong lồng, trông rất đáng yêu, khiến người ta thích.

“Tiểu thư, bánh bao này sao lại nhỏ như vậy?”

“Đây không phải bánh bao, đây là thang bao, là thiên hạ đệ nhất thang bao.” Nói xong, Hiểu Vân bắt chập nóng, nhón tay lấy một chiếc đưa cho Tiểu Thúy: “Ném thử xem, cẩn thận nóng.”

Sau đó bản thân cũng lấy một cái, đặt trên bàn tay thối thối, thổi mấy hơi mới cẩn thận đưa vào miệng, cắn xuống một ngụm, nước ngọt ba một tiếng trào ra, nhất thời vị ngon tràn ngập khoang.

“Nóng quá... Rất rất ngon.”

Tiểu Thúy thấy vẻ mặt thỏa mãn của nàng, cũng bắt chước theo, thổi thổi một hồi rồi cắn xuống. Nước ngọt kia khi tràn vào miệng, nàng xuýt xoa một tiếng, nói đã không rõ: “Tiểu thư, em chưa từng ăn thứ gì ngon thế này.”

“Hi hi.” Hiểu Vân cười, ta biết mà.

Lúc Tiểu Thúy ăn sang cái thứ hai, Hiểu Vân đã sắp xong một mâm thang bao, đưa vào tay nàng.

“Mau, đưa tới chỗ đại nhân, cái này lạnh sẽ không ăn được nữa.”

Tiểu Thúy nhét vội một cái vào miệng, rồi mới bung mâm chạy ra ngoài.

Triển Chiêu làm việc cả một ngày, cơm trưa cũng chưa kịp ăn, lúc này bụng rỗng, đói vô cùng, liền tới phòng bếp định tìm vài thứ để ăn. Phòng bếp còn chưa tới, xa xa đã ngửi thấy từng đợt hương thơm kỳ lạ, khiến hắn càng thêm đói bụng. Đẩy nhanh bước chân, không ngờ tới chỗ rẽ đột nhiên xuất hiện một người, thiếu chút đụng vào hắn, may hắn phản ứng nhanh tránh sang bên.

“Tiểu Thúy!”

“Triển đại nhân, xin lỗi!”

“Trên tay ngươi là gì thế?” Triển Chiêu đối với thứ nho nhỏ có chút giống bánh bao rất tò mò.

“À, cái này à, là thang bao, tôi phải nhanh chóng đưa tới chỗ Bao đại nhân, để ngài không ăn được nữa.”

Tay Triển Chiêu đang vươn ra lại rút về. Thì ra là cho Bao đại nhân.

“Triển đại nhân, tôi đi trước nhé. Trong bếp còn rất nhiều, Triển đại nhân qua đó mà lấy.” Nói xong vội vàng chạy mất.

Triển Chiêu nghe vậy liền đi tiếp tới phòng bếp.

Trong phòng bếp vẫn còn chút hơi nước vờn quanh, bếp vẫn đỏ lửa, nước trong nồi đang sôi, là cảnh tượng Triển Chiêu khó gặp được.

Hiểu Vân ngồi ở bên bàn, vừa ăn thang bao, vừa lảm bảm gì đó nghe không rõ.

Một bàn tay to vươn tới, lấy một chiếc thang bao trên mâm trước mặt nàng, đưa tới miệng liền cắn. Cắn một miếng mới biết, quá nóng! Có điều, hương vị này thật sự... rất ngon!

Hiểu Vân quay đầu lại, thấy bên miệng Triển Chiêu đang cắn nửa chiếc thang bao, muốn nhỏ mà không nhỏ được, đang nghẹn đỏ mặt, liền bật cười.

Triển Chiêu xấu hổ xoay người sang chỗ khác quay lưng về phía nàng, đợi nuốt xong đồ mới xoay người lại.

“Triển đại nhân, thang bao tuy rằng ngon, nhưng không thể ăn quá nhanh. Cẩn thận bỏng lưỡi.” Hiểu Vân nói xong, nhưng rõ là đã muộn.

Triển Chiêu chỉ cười không đáp, nhận mâm thang bao nàng đưa qua, ngồi xuống bàn ăn. Nhưng mà lần này không vội như vừa nãy, cầm đũa lên gấp chậm rãi.

Hiểu Vân ngồi ở một bên, một tay chống má, nghiêng đầu nhìn hắn. Nghĩ hắn sao đến cả ăn cũng dễ nhìn như vậy chứ? Thấy bộ dáng ăn uống của hắn, đột nhiên có cảm giác thỏa mãn trong lòng. Thì ra nhìn người khác ăn đồ của mình làm lại hạnh phúc như vậy.

Ăn hết cả mâm thang bao vào bụng, Triển Chiêu lúc này mới buông đũa, lấy khăn tay ra lau miệng.

Hiểu Vân nhìn thấy, kinh ngạc mở to mắt nhìn, thì ra ở cổ đại, nam nhi cũng mang theo khăn tay bên mình à? Nghĩ lại bản thân, ngược lại không hề giống nữ nhân, tìm trên người cả nửa ngày cũng không thấy chiếc khăn nào, nàng căn bản là không mang, làm sao tìm được, vì thế dùng tay vụng trộm lau miệng. Ăn đầy miệng dầu, nếu không lau đi thì rất dọa người.

“Triển đại nhân, thấy thang bao... thế nào?”

Triển Chiêu mỉm cười, gật đầu nói: “Ăn ngon!”

Hiểu Vân thật vui vẻ, thậm chí có chút đắc ý: “Hi, ta đã nói mà! Thang bao đệ nhất thiên hạ không phải là hư danh.”

“Thang bao đệ nhất thiên hạ?” Triển Chiêu thắc mắc nhìn nàng.

“À... chuyện này... thang bao là tôi đặc biệt làm cho đại nhân, bởi vì đại nhân là vị quan tốt nhất trên đời, cho nên gọi nó là Thang bao đệ nhất thiên hạ”. Lý do này hẳn là không gượng ép quá.

Triển Chiêu lại không hề kỳ lạ gật đầu: “Đại nhân quả thật là vị quan tốt nhất thiên hạ, danh tiếng vang xa, nhưng mà, lời này không thể nói trước mặt người ngoài, sẽ mang phiền toái đến cho đại nhân.”

Hiểu Vân gật đầu, chuyện này nàng hiểu. Nếu đem lời này truyền ra ngoài, đối thủ của Bao đại nhân nếu biết sẽ điều tra. Mà nàng nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế, chỉ sợ không có lợi gì.

Lại nói giữa Hiểu Vân và Triển Chiêu, không biết bắt đầu từ lúc nào, dần dần không xa lạ nhau nữa. Hiểu Vân ngẫu nhiên sẽ bắt gặp Triển Chiêu tới nam viện, đôi khi Triển Chiêu tới thư phòng Công Tôn Sách mượn sách, đôi khi đến lấy đồ, chẳng hạn thuốc trị thương.

Lúc hần tới, Hiểu Vân phần lớn ngồi trong sân, hoặc phơi nắng, hoặc đọc sách, hoặc cùng Tiểu Thúy uống trà nói chuyện phiếm. Lúc đầu khi Triển Chiêu tới, nàng còn khách sáo một chút, đứng lên chào hỏi, hành lễ gì đó. Qua vài lần, lúc hần đến, Hiểu Vân vẫn ngồi tại chỗ, cười gọi hần một tiếng “Triển đại nhân”, sau đó mời hần tự nhiên. Lúc rảnh rỗi, Triển Chiêu sẽ ngồi lại trong sân một chút, uống chén trà, cùng nàng tán gẫu. Có lần còn mang theo điềm tâm ở Phúc Mãn lâu cho nàng.

Cứ vậy hơn nửa tháng, hai người cũng không giữ nhiều lễ tiết nữa. Bởi vậy vừa rồi hần tới phòng bếp, liền tùy tiện tới bên cạnh nàng lấy thang bao ăn.

Chỉ mới hơn nửa tháng thôi, xem ra bọn họ hữu duyên, có điều, không biết có phải là nghiệt duyên không, buổi tối hôm đó, Triển Chiêu một cước đá vào người nàng, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ. Sau đó ngày Trung thu, chứng kiến sự việc không hay ho kia, hốt hoảng nhảy xuống nước chạy trốn, thời điểm chặt vật ấy, hần giống như hoàng tử cười ngựa trắng xuất hiện, nếu không có hần, phỏng chừng lúc này nàng vẫn còn đang bị phong hàn. Lại sau khi mình bị bắt tới Đàm phủ, tuy rằng đó là mưu kế, nhưng nếu không có Triển Chiêu, nàng khó tránh được chịu thêm nhiều đau khổ. Tính lại, Triển Chiêu cứu nàng vài lần, chắc không phải là nghiệt duyên đâu.

Nghĩ vậy, Hiểu Vân chợt nở nụ cười.

Ghi chú:

1. Thang bao: một loại bánh bao có súp nguồn gốc từ Dương Châu, chứa nước súp trong nhân, khi ăn phải uống nước nhân trước rồi mới ăn vỏ.

Chương 14

Gặp Mặt Bát Vương

Đầu bên kia, Triển Chiêu ngồi ở đó, ánh mắt tuy nhìn Hiểu Vân, nhưng rõ ràng là không có tiêu cự, không biết đã thân du phương nào. Tiếng cười của Hiểu Vân cũng không làm hần hồi phục lại.

Hần đang suy nghĩ một chuyện, chuyện về Hiểu Vân.

Còn nhớ hai năm trước, lúc hần lần đầu gặp nàng, lúc đó nàng mười bốn tuổi, còn hần vừa qua nhược quán⁽¹⁾. Không biết vì sao lúc nàng thấy hần, chỉ

nhìn một chốc lát, rồi xoay người bỏ chạy. Khi đó trong lòng hắn còn nghi hoặc, hắn tự nhận mình tướng mạo đoan chính, hoàn toàn không có bộ dáng hung thần ác sát, vì sao sau khi nàng thấy hắn lại hoảng sợ bỏ chạy chứ? Sau đó, hắn rất hiếm khi nhìn thấy nàng, cho dù có chuyện đến nam viện cũng rất ít gặp, bởi vì nàng phần lớn đều ở trong khuê phòng. Mà nửa tháng nay, số lần hắn thấy nàng ở nam viện sắp vượt qua tổng số lần trong quá khứ rồi.

Hơn nữa, thái độ của nàng với hắn cũng không giống như trước. Trước kia nàng chưa bao giờ chủ động nói chuyện, cho dù hắn chủ động chào hỏi, nàng cũng chỉ đáp lại đơn giản, hai người chưa từng thật sự nói chuyện với nhau. Mà hiện giờ không giống, nàng sẽ cùng hắn chào hỏi; nàng sẽ thoải mái mời hắn ngồi uống trà; nàng sẽ cùng hắn nói chuyện vu vơ.

Lần trước nàng còn hỏi hắn, có phải có chuyện nam nữ gặp nhau trong hội đèn lồng, sau đó hai người cùng kết bạn ngao du mấy ngày không về không. Khi đó hắn rất xấu hổ, mà nàng lại không thấy có chỗ nào không ổn, còn thành thật nhìn hắn, trên mặt lộ rõ vẻ hiểu kỳ. Vì thế hắn đành đáp: “Đúng là có nghe nói chuyện này, nhưng không gặp nhiều.”

Khiến hắn vừa khiếp sợ vừa cảm động, là những lời khẳng khái của nàng nói hôm ấy trong thư phòng của Bao đại nhân, khiến hắn ngập tràn cảm xúc, không khỏi âm thầm kích động. Hắn nghĩ, lúc đó Bao đại nhân cũng như hắn, nếu không phải xúc động vì lý do của nàng, sao có thể đồng ý để nàng đưa thân vào hiểm cảnh?

Tiếp nữa, còn có một việc khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chính là chuyện xảy ra ở Đàm phủ. Thân bị giam hãm mà gặp nguy không loạn, bị ức hiếp như vậy lại chưa từng lùi bước, còn kích động Đàm Cận kia thẹn quá hóa giận mà nói năng bừa bãi. Nhưng mà mồm mép của nàng, khiến nàng chịu không ít khổ.

Có điều, nàng không để mình chịu khổ vô ích, nghe Vương Triều nói, lúc bắt được Đàm Cận, nàng còn thừa cơ dạy dỗ lại hắn, chỉ là sau đó do Vương Triều động thủ, bởi vì nghĩ tới hắn bắt tiêu thư, lửa giận của Vương Triều không áp chế nổi.

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, nhất thời Triển Chiêu cảm thấy cô gái nhỏ này rất khó lường. Còn cả những lời nàng nói với Đàm Cận, thật sự ngoan độc, nhất châm kiến huyết, khó trách Đàm Cận nổi trận lôi đình, nếu đổi lại là hắn, bị người khác nói vậy, không tránh được tức giận trong lòng. Nhưng mà kỳ quái là, một cô nương chưa gả như nàng, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới, sao lại biết những chuyện đó...?

Đang suy nghĩ, đột nhiên bên tai vang lên tiếng gọi. Hồi phục tinh thần nhìn lại, chợt thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo ở ngay trước mắt mình, vẻ mặt tò mò, ánh mắt chớp chớp:

“Triển đại nhân, ngài làm sao vậy?”

Triển Chiêu ngẩn ra, giống như mình nghịch ngợm gì đó, bị người ta bắt được chuyện xấu tại trận, nhất thời chân tay luống cuống, tim đập nhanh hơn, cảm thấy trên mặt nóng bừng, xấu hổ trả lời: “Không, không có việc gì”.

“Nhưng mà, mặt của ngài rất đỏ, Triển đại nhân, không phải ngài bị bệnh chứ? Mùa thu gió lạnh, dễ nhiễm phong hàn, ngài cẩn thận không ốm đấy.” Hiểu Vân vô cùng chân thành nhìn hấn, nàng đã quan sát một thời gian, lâu như vậy hấn vẫn luôn ở trạng thái vô thức, ngay cả nàng đứng trước mặt hấn cũng không phát hiện ra.

Triển Chiêu theo bản năng sờ chóp mũi, hắng giọng nói:

“Ta không sao, Hiểu Vân không cần quan tâm. Ta còn có việc, đi trước nhé.” Nói xong đứng dậy bỏ đi như chạy trốn khỏi phòng bếp.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng chạy trốn của hấn mà không hiểu. Nàng đã làm chuyện gì kỳ quái sao? Sao Triển Chiêu làm như thấy quỷ vậy.

Lúc này, Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán từ ngoài đi vào.

“Triển đại nhân thật là kỳ quái, sao mặt lại đỏ như vậy.”

“Đúng vậy, gọi cũng không thấy trả lời, đi vội đi vàng.”

“Hiểu Vân cô nương, Triển đại nhân làm sao vậy? Mới xảy ra chuyện gì sao?”

Hiểu Vân lắc đầu nhún vai, “Không biết, có lẽ là phòng bếp quá nóng. Đúng rồi, mới ra một lô thang bao, các ngài mau ăn đi, cứ thế này mà ăn thôi. Tôi đi trước.”

Bốn người bọn họ nhanh chóng tiếp cận đám thang bao còn lại, Hiểu Vân chậm rãi rời khỏi phòng bếp. Vừa ra ngoài đi chưa được mấy bước liền gặp Tiểu Thúy.

“Tiểu thư, đại nhân gọi tiểu thư mang thêm một mâm thang bao tới.”

“Được, chắc vẫn còn, em vào mà lấy.” Nói xong Hiểu Vân định về phòng, lại bị Tiểu Thúy ngăn lại.

“Không được, đại nhân gọi tiểu thư cô đưa qua mà! Ở thư phòng nha môn.” Không biết bắt đầu từ lúc nào, Tiểu Thúy khi nói chuyện với nàng đã không để ý lớn nhỏ, nói thế nào nàng cũng là “chủ tử” mà!

Hiểu Vân nghi hoặc, “Vì sao nhất định là ta?” Bao đại nhân muốn ăn thang bao, còn chỉ định cả người đưa thang bao?

“Đại nhân chỉ định, Tiểu Thúy nào dám hỏi nhiều!” Tiểu Thúy câu đầu tiên đã đánh trở về.

Hiểu Vân vươn một đầu ngón tay dí trán nàng: “Thúy nhi, ngươi càng ngày càng tiến bộ!” Nói xong lộn trở lại phòng bếp, cứu một mâm thang bao khỏi tay hạ thủ của đám Vương Triều rồi đi tới thư phòng của Bao đại nhân.

Lại nói, Hiểu Vân bung mâm thang bao, sợ nguội không thể ăn nữa, vì thể chạy vội. Cả quãng đường chỉ mất thời gian mấy chung trà. Phải nói rõ Khai Phong phủ nha nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ. Từ phòng bếp tới thư phòng nha môn vẫn có khoảng cách.

Lâu Thanh cùng Lý Thiết đang canh giữ ở cửa thư phòng, thấy Hiểu Vân tới đều gọi nàng:

“Hiểu Vân cô nương, đại nhân cho mời.”

Hiểu Vân gật đầu cười với bọn họ, chỉnh chỉnh vạt áo rồi mới bung đồ đi vào. Vào tới thư phòng, thấy chủ vị có hai người đang ngồi, người thứ nhất chính là Bao đại nhân, mà người còn lại, tuổi tác xấp xỉ Bao đại nhân, thậm chí còn lớn tuổi hơn một chút, tuy nhiên sắc mặt hồng nhuận, tinh thần sáng láng, râu dài ba tấc buông trước ngực, đầu đội mũ trên châu hai cánh, mặc triều phục long văn màu bạc, đai ngọc màu đen, chân mang một đôi giày vải đen, một thân khí chất cao quý, nếu không phải hoàng thân quốc thích, cũng là quan lớn trong triều.

Hiểu Vân tránh không được nhìn ông ta nhiều hơn một cái, lúc này mới đặt mâm tới trước bàn, sau đó lui lại hành lễ.

“Hiểu Vân bái kiến đại nhân.”

“Hiểu Vân, tới bái kiến Bát vương thiên tuế đi.”

Thì ra đây là Bát vương gia trong truyền thuyết! Hiểu Vân vừa nghĩ vừa quỳ xuống, nhưng mà đầu gối quỳ xuống sàn đá cứng rắn, có chút đau, cũng đành chịu đựng, hai tay nắm lại đặt phía trước, quỳ củ nói:

“Dân nữ Hiểu Vân khấu kiến Vương gia thiên tuế thiên tuế.”

“Hiểu Vân không cần đa lễ.” Giọng nói của Bát vương gia trầm thấp, ồm trọng mà uy nghiêm.

Nói “Tạ Vương gia” xong, Hiểu Vân lui sang một bên, đứng phía sau Công Tôn Sách.

“Bôn vương nghe nói lần này án thiếu nữ mất tích có thể phá trong ba ngày, không thể không tính công của Hiểu Vân.” Bát vương gia nói xong liền đánh giá Hiểu Vân, chỉ thấy khuôn mặt nàng thanh tú không son phấn, mái tóc đen dài tùy ý buông trước ngực, một thân quần áo màu vàng mộc mạc, từ đầu tới chân, ngoại trừ hoa tai, không có chút trang sức nào, sạch sẽ như một đóa hoa cúc, thanh nhã không nói thành lời, lại không mất đi vẻ đáng yêu. Chỉ có trên ống tay áo có chút dấu vết màu trắng, chắc là mới rồi đập bột mỳ làm điểm tâm bị giầy vào.

“Vương gia quá khen, lần này có thể bắt nghi phạm trong thời gian ngắn như vậy, chính là nhờ Bao đại nhân anh minh, cùng với phủ Khai Phong trên dưới đồng lòng cố gắng, Hiểu Vân không dám kể công.” Hiểu Vân cúi đầu, khiêm tốn trả lời.

Bát vương gia thấy Hiểu Vân nói chuyện thong dong khiêm tốn, không kiêu ngạo siểm nịnh, cảm thấy vừa lòng, khẽ cười nói:

“Hiểu Vân thật khiêm cần, không hổ là nữ nhi của Công Tôn tiên sinh. Còn không ngẩng đầu lên để bản vương nhìn mặt?”

“Vâng, Vương gia.” Hiểu Vân nghe lời ngẩng đầu, trong lòng đối với chuyện này có chút buồn cười, tình huống giống như trong phim truyền hình lúc tám giờ vậy.

Bát vương gia thấy đôi mắt Hiểu Vân đen thẫm nhưng trong sáng, sạch sẽ, bên trong còn ản ản ý cười, đang nhìn mình chằm chằm, không hề có khiếp ý, không khỏi kinh ngạc trong lòng. Một vương gia như ông, là hoàng thúc của đương kim Thánh thượng, địa vị cao quý, dưới một người trên vạn người, có bao nhiêu người dám thẳng thắn trực tiếp đối mặt với mình như vậy? Nàng chỉ là một tiểu cô nương, khi nhìn ông có thể không chớp mắt, khiến ông phải nhìn bằng cặp mắt khác. Hơn nữa bên trong đôi mắt kia để lộ ra sự chân thành, khiến ông động lòng. Đây rõ ràng là một người chính trực ngay thẳng!

Bát vương gia nhìn xong, chuyển hướng Công Tôn Sách gật đầu cười nói: “Nữ nhi của Công Tôn tiên sinh quả nhiên không giống người thường.”

Công Tôn Sách thi lễ với Bát vương gia: “Vương gia, tiểu nữ tư chất bình thường, được Vương gia khích lệ là vinh hạnh của tiểu nữ.” Hiểu Vân chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

Bát vương gia cười lớn: “Công Tôn tiên sinh quá khiêm nhượng.”

Hiểu Vân phát hiện, lúc Bát vương gia cười trông thật hiền lành, hơn nữa biết quan hệ giữa Bát vương gia và Bao đại nhân rất tốt, không khỏi có cảm giác thân thiết với ông.

Hiểu Vân thấy bọn họ không động tới thang bao nàng mang tới, liền nhắc nhở: “Đại nhân, thang bao này phải ăn lúc nóng, để nguội không thể ăn nữa.” Đây là tâm huyết của nàng, lãng phí rất đáng tiếc.

Bao đại nhân cười cười, cầm đũa đưa tới trước mặt Bát vương gia: “Mời Vương gia.”

Bát vương gia nhận đũa gấp một cái đưa lên miệng, thong thả ăn, động tác cực kỳ tao nhã, khiến Hiểu Vân không thể không cảm khái, Vương gia quả nhiên là Vương gia, ăn thang bao cũng phong độ như vậy.

“Bản vương chưa bao giờ ăn loại bánh bao kỳ lạ thế này, nhỏ bé xinh xắn, trắng sáng long lanh, vỏ mỏng nhân nhiều, nước ngon vị ngọt, thật là mỹ vị. Món này tên là thang bao?” Bát vương gia ăn xong vài cái, liền mở miệng tán thưởng.

“Bẩm Vương gia, đúng vậy.”

“Gọi là thang bao, đúng là rất cân xứng. Nhưng cảm thấy không đủ văn nhã.”

Hiệu Vân thiếu chút nữa bật cười, nghĩ chỉ để ăn, cần gì văn nhã. Tuy nghĩ vậy, vẫn đáp một câu: “Tuy rằng tên này không được văn nhã, nhưng để mô tả về loại thang bao này, có bốn câu đặc biệt.”

“Ồ?” Bát vương gia nhướn mi, “Nói cho bốn vương nghe một chút.”

“Vâng, Vương gia. Hình dạng và đặc tính của thang bao này có thể dùng bốn câu để hình dung: nhắc lên một bó tơ, đặt xuống một viên mỏng, vỏ tựa như hoa cúc, nhân tựa cánh hoa hồng.”

“Nhắc lên một bó tơ, đặt xuống một viên mỏng, vỏ tựa như hoa cúc, nhân tựa cánh hoa hồng. Ừ, quả thật như vậy.” Nói xong, Bát vương gia nở nụ cười: “Hiệu Vân thật đúng là đa tài đa nghệ, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, tương lai không biết nam tử nhà ai có phúc khí này đây.”

Bát vương gia vừa nói xong, Hiệu Vân không cảm thấy gì, nhưng Công Tôn Sách lại có chút ngượng ngùng, chấp tay đáp lễ: “Vương gia khách lễ.”

Bát vương gia cười: “Công Tôn tiên sinh quá khiêm tốn rồi!” Nói xong, liền bung tách trà lên uống một ngụm, sau đó nói:

“Trà đã uống, điểm tâm cũng đã ăn, người cũng đã gặp, bốn vương phải về thôi.”

Bao đại nhân liền đứng lên chấp tay thi lễ: “Bao Chủng cung tiễn Vương gia.”

Bát vương gia đứng dậy đi phía trước, Bao đại nhân theo phía sau, Hiệu Vân đi theo sau Công Tôn Sách, ba người cũng tiễn Bát vương gia lên kiệu. Tù tưng của Bát vương gia hô lớn một tiếng “Khởi kiệu hồi phủ”, chiếc kiệu quan màu lam kia rời mọi người càng lúc càng xa.

Ghi chú:

1. Nhược quán: hai mươi tuổi.

Chương 15

Uống Rượu Ngắm Hoa

Tết Trùng dương ngày chín tháng chín, đã vào cuối thu, mặt trời chiếu trên cao, cả thành Khai Phong tràn ngập không khí lễ hội. Hoa cúc nở rộ, hương rượu hoa cúc tràn ngập trong không khí, rất nhiều người đem lụa kết thành túi hương trong đựng hoa cúc hoặc thù du đem tặng nhau. Hiệu Vân cũng được Tiểu Thúy tặng một hương bao có chứa thù du và hoa cúc.

Trong tết Trùng cửu vào lúc hoa cúc nở rộ nhất, hội thưởng cúc là một nội dung không thể thiếu. Bát vương gia thiết yến tại Nam Thanh cung, mời Vương thừa tướng cùng Bao đại nhân thưởng cúc uống rượu, Công Tôn Sách tất nhiên là đi theo.

Hiệu Vân cũng tổ chức một tiệc thưởng cúc nhỏ ở Nam Viện. Dùng trà hoa cúc, rượu hoa cúc, điểm tâm hoa cúc, còn dùng hoa cúc làm gia vị cho vài món ăn, mời Triển Chiêu bọn họ tới thưởng thức.

Trong tiệc, mọi người nói đủ thứ chuyện, từ lai lịch tết Trùng cửu, tới phong tục ngày Trùng dương, lại còn đọc những bài thơ có liên quan tới ngày Trùng dương. Hiệu Vân không làm thơ, nhưng biết không ít những câu thơ có liên quan tới ngày này, trong đó thơ Đường là nhiều nhất. Triệu Hồ bọn họ lại không có khiếu về mặt này, nhưng Triển Chiêu lại có thể cùng nàng kể xướng người họa.

Mấy bài thơ như “Mùng chín tháng chín nhớ anh em Sơn Đông” của Vương Duy, “Ngày chín lên núi Tề” của Đỗ Mục, “Ngày mùng chín ở đất Thục” của Vương Bột đều bị bọn họ ngâm qua một lượt. Mà thứ vốn không thiếu trong viện là hoa cúc, lúc này đón gió nở rộ, thật hợp với hoàn cảnh. Hiệu Vân thiếu chút đem cả “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiếu ra đọc, may mà dừng lại đúng lúc, bằng không sẽ biến thành trò cười, người ta lại tưởng nàng đang tư xuân, tự dung sinh ra u oán.

Vui vẻ một hồi, thời gian qua thật mau. Tết Trùng Cửu coi như trôi qua náo nhiệt vui vẻ, cúc hoa yện tới giờ Dậu mới tan. Nhưng mà Hiệu Vân lại cảm thấy vui chưa hết ý, hơn nữa có uống chút rượu, lúc này hơi rượu lên, nàng có chút say, hưng phấn khác thường. Trương Long Triệu Hồ bọn họ đều đã đi rồi, Tiểu Thúy cũng đang vội vàng dọn dẹp, nàng không tìm ra ai để nói chuyện, liền giữ chặt Triển Chiêu đang muốn rời đi.

“Triển đại nhân, ngồi thêm một lát nhé?”

Triển Chiêu xoay người lại, thấy tay nàng kéo ống tay áo, ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt mong chờ, giống như đứa nhỏ muốn ăn đường, khó mà cự tuyệt. Vì thế cười gật đầu nói “Được.”

Trong viện vốn có hai chiếc ghế dựa và một chiếc bàn nhỏ, đây là Hiệu Vân kê thêm để ngồi phơi nắng, hai người liền ở trong viện ngồi tại đó nói chuyện. Tiểu Thúy thông minh đưa trà tới, Hiệu Vân lại bảo không cần: “Các người chẳng phải nói tết Trùng Cửu chỉ uống rượu hoa cúc thôi sao. Hôm nay không uống trà, chúng ta uống rượu hoa cúc.”

Tiểu Thúy thấy nàng bộ dáng vui vẻ như vậy, liền đổi trà thành rượu bung lên.

Bình rượu sứ đơn giản mộc mạc, rượu hoa cúc thơm ngát, rót hai chén đầy, hương rượu tỏa ra bốn phía Hiệu Vân cẩn thận nâng chén với Triển Chiêu: “Triển đại nhân, mời.”

Triển Chiêu cười cười, cũng nâng chén lên, “Mời.”

Hiệu Vân uống một hơi cạn sạch. Không biết vì sao, nàng luôn cảm thấy, rượu hôm nay rất hấp dẫn, có một cảm giác xúc động muốn uống không say

không về. Vì thế, lại tự tay rót thêm hai chén, nhưng lúc này không mời Triển Chiêu mà tự nhắc chén uống một mình.

“Ừ, vị không tệ.”

Triển Chiêu thấy vậy khẽ cười một tiếng, “Cô nương đừng uống nhiều, rượu này tuy nhẹ, nhưng uống nhiều cũng say.”

“Không đâu, rượu này chẳng khác gì rượu trái cây, tôi không say được.” Nói xong lại rót một ly nữa, cầm trong tay thưởng thức một chút, khẽ ngâm:

“Có rượu không có bạn, một mình chuốc dưới hoa, cất chén mời trăng sáng, mình với bóng là ba.”

Sau đó khẽ cười, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

“Chúng ta như vậy, thật hợp với mấy câu này. Đáng tiếc, hôm nay không phải trăng tròn.”

Triển Chiêu nhấp rượu trong chén nói, “Ngày tốt cảnh đẹp, không nhất định phải vào lúc trăng tròn.”

Nghe hắn nói vậy, Hiểu Vân rất hiểu chuyện gật đầu, “Cũng đúng.” Nói xong, lại rót đầy hai ly rượu.

“Vì ngày tốt cảnh đẹp tối nay không có trăng tròn.” Lại một ly rượu thấy đầy.

“Trăng đã không biết uống, bóng chỉ quán theo ta, tạm cùng trăng với bóng, Chơi xuân cho kịp mà.”

Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn, lúc tỉnh cùng nhau vui, say rồi đều phân tán”.

Bài thơ này của Lý Bạch, nàng không thuộc hết, nhưng đối với câu “Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn” thật sự rất thích.

“Bài thơ này tôi không thuộc hết, nhưng đặc biệt thích hai câu “Ta hát trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn.”

“Vì sao?”

Hiểu Vân nghĩ một lúc rồi lắc đầu, “Tôi cũng không biết.” Nói xong lại cười. Tay vừa định lấy bầu rượu, lại bị Triển Chiêu lấy mất.

“Cô nương không thể uống nữa.” Một tiểu cô nương, nếu uống tới say còn ra thể thống gì.

Hiểu Vân nhìn hắn, chớp mắt nói: “Rượu này đã đổ ra, không uống sẽ phải bỏ, rất lãng phí. Chúng ta uống hết đi rồi dừng.” Hôm nay không biết gì sao, trong bụng như có sâu rượu, đối với hương vị này nhớ mãi không quên.

Triển Chiêu mỉm cười, “Chuyện này có gì khó.” Nói xong cầm bầu rượu rót vào chén mình, sau đó uống cạn.

Hiểu Vân cứ vậy nhìn hấn hai ba lần liền uống hết bầu rượu. Trong lòng không khỏi oán hận, cho dù Triển Chiêu là người thích rượu đi nữa, nhưng cũng không thể xem thường tiểu nữ tử ta đây!

“Triển đại nhân không phải yêu nhất Trúc Diệp Thanh sao? Sao đối với rượu hoa cúc cũng thích như vậy?”

Triển Chiêu tất nhiên nhận ra oán hận của nàng, nhìn nàng hai má đỏ bừng, thở phì phò trừng mắt nhìn mình, thật quá đáng yêu, nhịn không được liền bật cười.

“Chỉ cần là rượu ngon, Triển Chiêu đều thích.” Nói xong, đem ly rượu cuối cùng đổ vào miệng. Sau đó ngậm nốt phần sau bài thơ mà Hiểu Vân không nhớ hết kia.

“Ta hát, trăng bồi hồi, ta múa bóng rối loạn, lúc tỉnh cùng nhau vui, say rồi đều phân tán.

Gắn bó cuộc vong tình, hẹn nhau tí Vân Hán.

Nếu trời không thích rượu, sao rượu ở chi trời?

Nếu đất không thích rượu, suối rượu ở chi đời? Trời đất đã thích rượu, thích rượu không thẹn trời.

Đã nghe trong tựa thánh, lại nói đục như hiền, thánh hiền đều uống rượu, cầu mà chi thần tiên?

Ba ly hiểu đạo lớn, một đầu hợp tự nhiên, chỉ mong được thú say, kẻ tỉnh mặc ai khen.”

Hiểu Vân ngồi đối diện hấn, một tay đặt tùy ý trên bàn, một tay chống má nhìn hấn.

Đèn lồng treo dưới mái hiên không sáng lắm, nàng nhìn không rõ bộ dáng của hấn, nhưng lại thấy rất rõ ánh mắt đen láy, thâm thúy mà sáng rực, lại có thể vẽ ra lông mày như kiếm, sống mũi thẳng đứng của hấn trong đầu. Sườn mặt của hấn vừa nghiêm nghị, lại có chút nhu hòa dưới ánh đèn mờ nhạt. Môi mỏng tinh xảo, chậm rãi nhẹ nhàng ngâm ra đoạn thơ kia, không khỏi khiến người ta tưởng tượng, có lẽ Lý Bạch chính là như thế này, dưới ánh trăng, trong một tiểu viện, vừa uống rượu, vừa làm thơ.

Hiểu Vân hơi nở nụ cười, mơ hồ thì thầm một câu: “Triển đại nhân, bộ dáng ngài thật đẹp.”

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng Triển Chiêu nghe rất rõ, tay nắm ly rượu không khỏi run lên, quay đầu nhìn Hiểu Vân. Thấy nàng một tay chống má nhìn mình, hai má có ánh hồng, nét mặt thanh tú tinh xảo, miệng hé mở kiểu diễm ướt át, khóe miệng hơi giương lên, hai má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ý cười trong suốt, đôi mắt đen thẫm lúc này có chút hơi sưng mờ mịt, mông lung mà xinh đẹp. Lòng hấn đột nhiên không tự chủ được mà rối loạn, lập tức giống như có trống gõ diên cuồng.

Triển Chiêu đưa tay ấn ấn ngực mình, không rõ vì sao lại xao động như vậy.

Đúng lúc này, Hiểu Vân từ ghế đứng lên, lông mi dài khẽ động mấy cái, không nhìn Triển Chiêu nữa.

“Tôi mệt rồi, đi ngủ thôi. Chúc ngủ ngon.”

Nhẹ nhàng bỏ lại một câu, chậm rãi bỏ về phòng.

Nghe tiếng đóng cửa, Triển Chiêu lúc này mới bừng tỉnh bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ một tiếng, “Đúng là tiểu cô nương.”